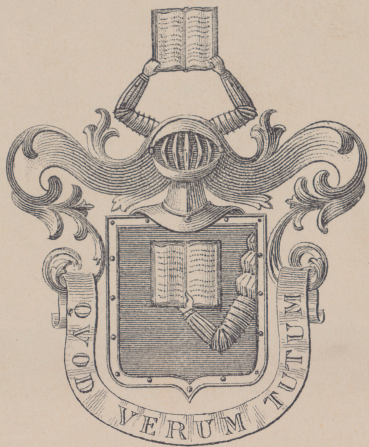

Det Kgl. Norske Videnskabs Selskab, Trondhjem.

*Acrosticon eller
Gjest Baarosen
Sognedalofforus Levnet.
Bergen 1848.*

V box 34:991

Honoris societas

Baardsen, Gjest

Nerostichon

eller

Gjest Baardsen Sogndalsfjærns

Levnet.

Af ham selv

befjunget i sex og tyve Vers, hvis Førbog-
staver udgjøre hans fulde Navn.

- Bergen 1848.

Forfatterens Eiendom:

V box 34 : 991

Mel. Dig elste, Frankrig! mit Farvel jeg byder 16.

Gud troste mig, som maa i Slavekjæder
Dg skumle Fængsel sukke Livet hen;
Forsilde jeg begangne Feil begræder,
Forsilde vil jeg vende om igjen.
Kun Græmmelse, kun glædeløse Dage,
Dg bittert Nag mit Hjerte føle maa,
Mit hjælper ei at klynke, ei at klage,
Kun taus jeg sukker i min skumle Braa.

Jeg onsker dog min Sang man vilde høre,
Dg af min tunge Skjæbne vorde viis.
Gid En og Hver den maa i Hjertet røre,
Dg vække Frygt for Lovens tunge Riis,
Som haardt har snærtet mig og mange flere
Ulykkens Søner, Døttre ligesaa;
Man skulde ei saa slur vort Tal formere,
Ei Lastens Bei saa let henføres paa.

Hi blev jeg meer end Andre født Misbæder,
Engang jeg og var fro og hjerteglad,
Den Moder, som min Skjæbne nu begræder,
Engang saa haabfuld ved min Bugge sad.
Jeg vorte frem i Rundskab som i Alder,
Min Lærers Gunst og Roes jeg daglig nød,
Al! Ingen, Ingen da i Tanken falder,
Hvad Skjæbnen siden mig at prøve bød.

Saa svandt da mine første Aar og Dage
I Sorgløshed og barnlig Ufkyld hen;
Min Moder from jeg stræbte at behage,
Dg blev af hende elsket ømt igjen,
Dg skjøndt saa tidlig faderløs jeg bliver,
At ei jeg kunde nævne Fadernavn,
En god Opdragelse hun mig dog giver
Dg ved sin Flid erstatted' Faders Savn.

Til By og fjerne Egne bort jeg ilte,
Mit Hjem og Fødested jeg snart forlod,
En Tid mig Skjæbnen saare blidt tilsmilte,
Dg Ulykken gunstig var og gav mig Mod.
O Kjærlighed! din hulde klare Kjerte,
Antændtes tidlig i mit unge Bryst:
En yndig Pige fængslede mit Hjerte,
Hun blev mit Alt, hun var min Fryd og Lyst.

Besselet af de rene, kjære Tanker,
At snart min Pige vorde skal min Brud,
Paa Havets Bølger usforagt jeg vanker,
Jeg trodser Farer, trodser Storm og Slud.
Alf reen, af salig Glæde slog mit Hjerte
Hvergang jeg nærmed' mig den kjære Havn,
Hvor min Constance ømt mig elskte lærte,
Hvor først jeg stammed' dette hulde Navn.

At! Verdens Glæder er' som oftest korte,
Os Skjæbnens Storme tumle grunt afsted,
De løse Dage ofte blive sorte,
Dg Honning blandes tidt med Bitterhed.
Saa usformærkt neddaler Ulykkens Stjerne
Dg Haabets Taffel vorder bleg og mat,
Bort Dnskes Maal sig taber i det Fjerne
Dg Modgangs Taage os omhyller brat.

Af Glædens Drom til bitter Sorg jeg vattes,
Mit skønne Haab og al min Fryd forsvandt;
Af Niddings-Haand jeg Smertens Bæger rattes,
Og onde Lunger Løgne sammenspandt.
Den, jeg i Verden over Alt mon skatte,
Der i min Barm først tændte Elskovs Gnist,
Hvis Lab mig Intet kunde meer erstatte,
Mig rovet blev ved Rænker, Svig og List.

Rig var jeg ei, o! det var min Ulykke,
Forældrene sig satte derimod,
De vilde ei vor Kjærlighed samtykke,
„Vor Datter,“ sagde de, „er ham forgod.“
Constance! af! forsilde Du opdaged'
Det skjulte Net, hvori man fanged' Dig;
Du saae forsilde at Du var bedraget,
Som jeg, Du var og blev utroftelig.

Dybt saaret var Constances troe Hjerte,
Sig Sukke snege fra beklæmte Barm,
I eget Bryst hun dølge vil sin Smerte,
Men af! hun blegned' snart af Sorg og Harm.
Ei Roser prybed' meer de smukke Kinder,
Men tunge Taarer tidt fra Diet gled;
I Livet meer hun ingen Glæde finder,
For skuffet Haab hun sank i Graven ned.

Saa hjerteklæmt, saa forrigsfuld ifinde
Jeg nu fra Sted til andet tumled' om;
Mit Haab var slukt og ingen Trost at finde,
Hver Plet mig syntes glædeløs og tom.
Omstøder Sorgen vil jeg undertrykke
I Svir og Sværm blandt Daarers vilde Larm,
Men af! det kun foroged' min Ulykke,
Og tændte onde Lyster i min Barm.

En Last en anden efter sig mon drage,
Alt meer og meer fra Dydens Bei jeg gif,
Og da i Kommen Intet var tilbage,
Jeg pønsed' paa og snart ifinde fik,
Ved Andres Lab mit eget at oprette,
Men blev opdaget og for Retten ført;
Og Lovens Bud man kunde ei forgjætte,
Ei Bonner hjalp, Undskyldning blev ei hørt.

Nu blev jeg fængslet, dømt og som Misbæder
Til Straffens Bolig slur jeg vandre maa.
Min Frihed tabt med alle Livets Glæder!
Var, hvad jeg nu med Stræk imødesaae.
Her Timerne saa langsomt monne glide,
Og mørke Tanker gjorde Rinden bleg;
Her gjaldt det kun at tie og at lide,
Mens tusind' Dnster sig fra Hjertet sneg'.

Som Fuglen i sit snævre Gitterfængsel
Urolig stirrer hen mod frie Lund,
Saa stued' jeg og ventede med Længsel,
At finde snart en god beleilig Stund
For mig igjen i Friheds Stand at sætte
Og fly til fjerne Land og Stæder bort,
Og da min Hensigt ingen kunde gjætte,
I Mattens Mulm det mig gelinged' fort.

○ Frihed kjær! hvor er du blid at nyde,
Hvo dig har tabt, hans Barm er glædetom;
Dog ene Den du Fryd og Fred kan yde,
Som over Net og Dyd og lever from.
Ei Flygtningen sig deriblandt kan regne,
Han venneløs og frygtsom vandre maa;
Ham Nag og Mismod følger allevegne,
Paa ingen Plet han troer sig tryg at staae.